

3.3. Усі речі на світі позичені нам Небесами

Люди називають мене одним із найбагатших людей світу, але вони навіть не уявляють, про що говорять. Я трудився не покладаючи рук усе своє життя, але в мене немає навіть будинку, який належав би особисто мені. Усе, що я маю, - це суспільна власність. Практично в кожного дорослого корейця є своя фамільна печатка, за допомогою якої він підписує офіційні документи. У мене такої печатки немає.

Ви можете запитати, яку вигоду я дістав із того, що недосипав і недоїдав, у той час як інші спали і їли вдосталь. Я трудився не заради того, щоб розбагатіти. Гроші для мене не значать зовсім нічого. Якщо гроші використовуються не на благо людства і не для допомоги ближньому, який умирає в злиднях, вони цінні не більше ніж клаптик паперу. Гроші, зароблені старанною працею, повинні використовуватися з любов'ю до світу і витрачатися на те, що принесе благо всьому світу.

Посилаючи місіонерів за кордон, я не даю їм із собою багато грошей. Проте вони успішно виживають усюди, куди б їх не закинула доля. Нам потрібно зовсім небагато, щоб забезпечити себе всім необхідним. Якщо є спальний мішок, можна ночувати де завгодно. Важливо не те, в яких умовах ми живемо, а те, чим наповнене наше життя. Багатство й достаток – це ще не гарантія щастя. І дуже шкода, що фраза «добре жити» в наш час означає лише матеріальне благополуччя. У моєму ж розумінні «добре жити» означає «наповнити своє життя сенсом».

Я вдягаю краватку лише на служби й офіційні церемонії і дуже рідко ношу костюми. Удома я взагалі ходжу у светрі. Можу лише уявити, скільки грошей витрачають на краватки західні чоловіки! Усі ці шпильки для краваток, білосніжні сорочки й запонки – які ж вони дорогі! Якби

люди перестали купувати краватки і замість цього віддали гроші своїм побратимам, умираючим від голоду, наш світ став би трішки кращим й світлішим.

Усякі дорогі штучки – це аж ніяк не межа мрій; ми цілком можемо обійтися і без них. Уявіть, якщо раптом у будинку почнеться пожежа. Кому вдасться швидше вибратися на вулицю – мені в моєму светрі або якомусь чепуруну з краваткою на шії? Я-то завжди готовий вискочити назовні.

Можливо, деякі вважають мене занадто економним, але я не звик митися щодня і роблю це раз на три дні; мені цього цілком вистачає. І шкарпетки я щодня не перу, а просто знімаю їх увечері і кладу в задню кишеню, щоб знову надіти наступного дня. Зупиняючись у готелі, я використовую лише найменший рушник з усіх запропонованих і змиваю за собою лише після триразового відвідування туалету по малій нужді. Мені цілком вистачає одного шматка туалетного паперу – я просто складаю його навпіл три рази, і все. І мені абсолютно все одно, ким ви мене назвете після цього – дикуном чи невігласом.

Я дуже ощадливий і під час їжі. Мене не назвеш гурманом чи цінителем вишуканих страв – переді мною на столі може стояти цілий ряд екзотичних страв і десертів, але я навіть не гляну на них. І я не накладаю собі повну тарілку рису, мені цілком вистачає й трьох п'ятих.

Мої улюблені черевики коштують у Кореї 49 тис вон (приблизно 40 доларів) і продаються у великих і дешевих супермаркетах, а зі своїх повсякденних штанів я не вилажу вже більше п'яти років. Коли я буваю в Америці, мені найбільше подобається їсти в «Макдоналдсах». Деякі вважають, що «фаст фуд» - це взагалі не їжа, і не їдять таке. Я ж вибираю цю їжу з двох причин: вона дешева та економить час. Коли мені хочеться піти в ресторан із ким-небудь із дітей, ми йдемо в «Макдоналдс». Я не уявляю, звідки люди дізналися про мою любов до «Макдоналдсу», але з деяких пір глава цієї корпорації шле мені вітальні листівки на кожен Новий рік.

Щороку я вчу своїх прихожан: «Будьте ощадливі у витраті грошей й економні в усьому». Я кажу це не для того, щоб вони збирали гроші й багатіли. Мені хочеться виховати в людях ощадливість, яка допоможе їм підтримати свою країну і врятувати людство. Адже ми нічого не зможемо взяти з собою, коли прийде наша черга вмирати. Усі це знають, і, тим не менш, кожен відчайдушно рветься прибрати до рук якомога більше цінних речей. Я ж хочу перед відходом із цього світу роздати іншим усе, чого досяг за своє життя. На Небесах повно скарбів, і брати з собою щось із землі немає ніякої необхідності. Коли ми зрозуміємо, що нам належить відправитися в набагато кращий світ, ніж той, у якому ми живемо, у нас зникне всяка прихильність до будь-яких земних речей.

Є одна пісенька, яку я дуже люблю наспівувати. Це дуже стара й відома пісня, знайома багатьом корейцям. Варто мені її наспівати, як я тут же заспокоююсь і навіть можу поплакати... Пісня нагадує мені про те, як іще хлопчиськом я любив лежати на лузі поряд із будинком:

Не пропонуй мені золоту корону, прикрашену перлинами,

Бо мені більше до вподоби брудна сорочка, просочена потом.

Із мого молодого серця б'є ключем чиста любов,

З верби я виріжу сопілку і заспіває серденько моє,

А під мою мелодію зацвірінькають горобці.

Не пропонуй мені золоті гори,

Бо мені достатньо й одного бика, щоб зорати поле під ячмінь.

Із мого молодого серця пробиваються паростки надії,

Невимушено я заведу бесіду з кроликами,

А під звуки моєї сопілки спливатиме час.

Щастя завжди чекає нас десь неподалік. Ми ніяк не можемо стати щасливими через власні бажання, що перегороджують шлях до щастя. Поки погляд зосереджений на цих бажаннях, ми не можемо розглядіти шлях, що відкрився перед нами. Ми так поглинені пошуками крупинок золота під ногами, що не помічаємо величезної купи золота, що лежить попереду. Ми несамовито розпихаємо ці крупичі по кишенях, навіть не здогадуючись, що кишені-то діряві! Я ще не забув, як це – жити у в'язниці Хиннам. Найжахливіше місце на землі в порівнянні з цією в'язницею здається напрочуд комфортним і навіть розкішним. Так що кожна річ є суспільною і належать не нам, а Небесам. А ми – лише її управителі, тимчасові хранителі.

Revision #1

Created 30 September 2022 08:08:01 by andres

Updated 30 September 2022 08:08:11 by andres